

Arrest

nr. 200 043 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. STESENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 23 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 22 februari 2017 en op 20 juni 2017.

1.3. Op 23 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een koptisch orthodox christen te zijn afkomstig van het dorp Sa'id, provincie al-Minya. U bent tot het vijfde jaar naar het lager onderwijs gegaan in uw dorp. U werkte ook als timmerman in de bouw. U heeft op 10-jarige leeftijd Egypte moeten verlaten omdat uw vader door Moslimbroeders uit het dorp is gedood na een geschil omdat zij hun schapen op zijn katoenvelden kwamen laten grazen. Uw oom, H.(...) A.(...) M.(...) Y.(...) (OV 6.935.308; CG 11/27120/X), heeft u in die periode verteld dat u het land moest verlaten. U diende op 27 december 2011 een eerste asielaanvraag in. U was toen minderjarig. Op 25 januari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hier tegen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 19 april 2016 dient u een tweede asielaanvraag in. U baseert zich nog steeds op de dood van uw vader door de Moslimbroeders van uw dorp en uw vrees voor vervolging ten gevolge hiervan. U beweert dat u wel degelijk in Egypte was op het moment dat uw vader is gedood, maar dat uw oom H.(...) daarentegen reeds in België vertoefde in plaats van in Egypte. U moest van uw oom liegen over het feit dat jullie samen vanuit Egypte naar België waren gereisd. U was een maand vóór de aanval op uw vader door de Moslimbroeders met een mes verwond aan de knie. Daarnaast verwijst u naar het feit dat uw zus 'F.(...)' na uw vaders dood eveneens is gedood en dit door dezelfde belagers.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een origineel medisch attest waarin de doodsoorzaak van uw zus beschreven staat, de originele overlijdensakte van uw zus, een aangifte van de ontvoering van uw zus bij de politie, een schriftelijke weergave van een mondeling gesprek waarbij uw moeder meedeelde dat ze het huis diende te verlaten en een kopie van uw geboorteakte.

Na het bijkomend gehoor op het CGVS werd aanvankelijk een kopie van de overlijdensakte van uw vader neergelegd alsook kopieën van een attest van de kerk en van een medisch attest met betrekking tot de vaststelling van de doodsoorzaak van uw vader. Een paar dagen later werd de originele versie van de overlijdensakte en van het medisch attest neergelegd nadat uw ex-voogd / ex-vertrouwenspersoon Mr. F.(...) G.(...) het in zijn dossier terug had gevonden. Ook een kopie van uw doopakte werd nog neergelegd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U baseert zich nog steeds op uw asielmotieven zoals weergegeven tijdens uw eerste asielprocedure, namelijk een vrees om gedood te zullen worden door de Moslimbroeders in het dorp die uw vader in der tijd gedood hebben (CGVS 1, pp. 8 en 10; CGVS 2, p. 4).

U had de eerste maal asiel aangevraagd samen met uw oom, A.(...) M.(...) Y.(...) H.(...), in wiens hoofde het CGVS op 25 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan de door hem beweerde omstandigheden waarin uw vader zou zijn omgekomen. Gezien uw jonge leeftijd werd er voor u een volgbeslissing genomen. U, noch uw oom, hebben hiertegen beroep aangetekend.

De opeenvolgende asielaanvragen van uw oom werden geweigerd omwille van het ongeloofwaardig karakter: in kader van zijn tweede asielaanvraag verwees uw oom nog steeds naar de feiten zoals aangehaald in de eerste aanvraag, doch legde hij als nieuwe elementen een doopcertificaat en een oproepingsbrief van het politiekantoor van Matay voor. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 21 maart 2013 een beslissing van weigering tot in overwegingname. Op 2 oktober 2013 diende hij een

derde asielaanvraag in en stelde hij dat de vluchtmotieven van zijn vorige asielaanvragen nog steeds van kracht waren. Hij haalde verder aan dat zijn huis in september 2013 in brand was gestoken door de Moslimbroeders. Zijn vrouw en kind zouden hun toevlucht genomen hebben tot een klooster in het dorp Sandafa (al-Minya). Hij legde geen nieuwe documenten voor. Op 10 december 2013 nam het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 23 maart 2016 diende hij een vierde asielaanvraag in. Hij stelde na zijn laatste negatieve beslissing via Calais, Frankrijk, naar Groot-Brittannië te zijn gegaan en daar op 28 augustus 2015 een asielaanvraag te hebben ingediend. Hij werd na zes à zeven maanden gerepatriëerd naar België. In kader van deze vierde aanvraag verwees hij naar dezelfde motieven zoals door hem in het kader van zijn eerdere aanvragen werd aangehaald: hij verwees naar de dood van zijn broer M.(...) (uw vader) in 2011, naar de ontvoering van zijn zoon K.(...) in augustus 2013, naar het gegeven dat zijn huis in brand werd gestoken en vrouw en kind naar een klooster waren gevlucht. Op 30 augustus 2016 nam het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname.

U beweert nu tijdens uw tweede asiëlprocedure dat u een maand voor de aanval op uw vader op school gevochten hebt met de kinderen van die Moslimbroeders (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 7). Op aanraden van uw oom H.(...), de broer van uw vader, en uw moeder heeft u uiteindelijk Egypte verlaten en dit uit vrees dat u hetzelfde lot als uw vader zou zijn beschoren (CGVS 2, p. 3, 4 en 10). Uw oom H.(...) was naar uw werk in het dorp gekomen om u te verwittigen dat uw vader gedood is (CGVS 2, pp. 3 en 4). Ter verduidelijking gepeild naar de aanwezigheid van uw oom H.(...) in het dorp in Egypte op het moment van de moord op uw vader bevestigt u dit met klem (CGVS 2, p. 8). Echter, in het begeleidend schrijven van uw advocaat dat is neergelegd ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag (zie stuk dd. 5 april 2016 p. 2) staat er expliciet dat op het moment van de problemen in Egypte uw oom reeds in België was en hij, A.(...) M.(...) Y.(...) H.(...), besloten had om zijn karretje aan uw asielaanvraag te koppelen. Dit staat dus haaks op uw verklaringen dat uw oom wel degelijk in Egypte was op het moment dat uw vader gedood is. U voegt er wel nog aan toe dat u niet weet hoe hij daarna naar 'hier' (België) gekomen is (CGVS 2, p. 8).

Wat betreft uw oom zijn opeenvolgende asielaanvragen dient te worden opgemerkt, en zoals ook reeds werd aangestipt, dat deze telkens geweigerd werden omwille van het ongeloofwaardig karakter ervan. Gezien het gegeven dat uzelf toegeeft dat uw oom zich in Egypte bevond toen uw vader gedood werd en u denkt dat hij net ook omwille van dezelfde problemen als die van u Egypte diende te verlaten (CGVS 2, p. 5), is het CGVS van oordeel dat er opnieuw kan verwezen worden naar de eerder genomen beslissing tijdens de eerste asielaanvraag, namelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin uw vader gedood is. Daarenboven wordt er slechts op het einde van de tweede asiëlprocedure - en dit nadat u tot tweemaal toe gehoord bent en er specifiek gevraagd werd om dit document voor te leggen - de overlijdensakte van uw vader neergelegd. Echter, tot op heden kan u geen stukken neerleggen die het onderzoek naar de dood van uw vader aantonen en dit volgens u omdat in het kantoor moslims zitten en je dit document dus niet makkelijk kan krijgen (CGVS 2, p. 8). Het hoeft geen betoog dat dit geen afdoende verschoning biedt temeer u wel een overlijdensakte hebt kunnen vergaren alsook een medisch rapport met daarin de vermelding hoe uw vader zou zijn omgekomen. Het is niet meer dan logisch dat in een land als Egypte deze documenten door instanties afgegeven worden waar voornamelijk moslims werken. Wat betreft het origineel medisch attest met daarin de vermelding van de doodsoorzaak van uw vader dient aangestipt dat een dergelijk document enkel bewijswaarde heeft wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Dat is in casu absoluut niet het geval. Een fax van een attest van de kerk die de door u weergegeven feiten van de dood van de vader zouden bevestigen, heeft geen meerwaarde aangezien het louter ter uwen behoeve is opgesteld en geen objectieve bewijswaarde heeft.

Verder heeft de foto van het litteken op uw knie geen enkele bewijswaarde voor de problemen die u in Egypte zou hebben gekend met de Moslimbroeders. Er kan namelijk hieruit niet worden afgeleid in welke omstandigheden u dit litteken heeft opgelopen. Het attest van de instellingsarts van het Sint-Elisabeth begeleidingscentrum dd. 17/02/2016 geeft enkel een beschrijving van het litteken an sich.

Wat betreft de overlijdensakte van uw zus 'F.(...)' dient er te worden opgemerkt dat uzelf, noch uw advocaat in haar begeleidend schrijven, melding hebben gemaakt van het feit dat uw twee zussen beiden thuis F.(...) worden genoemd, maar dat de zus die officieel S.(...) heet degene is die gedood is. Toen u tijdens het eerste gehoor op het CGVS werd gewezen op het feit dat niet uw zus F.(...) maar wel uw zus S.(...) vermeld staat in de door u neergelegde documenten vergoelijkt u dit eerst door te stellen dat dit een vertaalfout is van uw oom H.(...) (CGVS 1, pp. 5 en 6). Vervolgens beweert u dat uw beide zussen officieel S.(...) heten maar dat ze thuis elk hun naam hebben (CGVS 1, p. 6). Tijdens het

bijkomende gehoor beweert u dat uw zus die officieel S.(...) heet kort na haar geboorte F.(...) is gaan noemen ter nagedachtenis van de overleden grootmoeder (CGVS 2, pp. 2 ,6 en 9). Uw oudste zus F.(...) noemt zowel officieel als thuis F.(...) (CGVS 2, pp. 6 en 9). Uw verklaring houdt echter totaal geen steek. Het feit dat uw oudste zus thuis alsook officieel F.(...) wordt genoemd, maakt het totaal onlogisch dat ook uw zus S.(...) thuis F.(...) zou hebben geheten ter nagedachtenis van uw overleden grootmoeder. De toewijzing van dezelfde naam aan twee zussen kan niet anders dan voor verwarring zorgen in het huishouden als daarbuiten. Ook hebt u met betrekking tot de toewijzing van dezelfde naam aan beide zussen geen enkel attest voorgelegd om dit te staven zoals uw advocaat u had opgedragen (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 5). Wat er ook van zij, gezien het overlijden van uw zus het vervolg is van uw vaders problemen met de Moslimbroeders waaraan geen geloof wordt gehecht, dient te worden geconcludeerd dat ook hieraan geen verder geloof kan worden gehecht. De overlijdensakte en de aangifte van de verdwijning van 'S.(...)' hebben enkel bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen duidelijk niet het geval is. In de marge dient te worden opgemerkt dat uw oom H.(...) A.(...) M.(...) Y.(...) (OV 6.935.308; CG 11/27120/X) dit element niet heeft aangehaald tijdens zijn vierde asielaanvraag dd. 23 maart 2016 dit terwijl u beweert dat dezelfde oom op de hoogte is van haar dood alsook de omstandigheden waarin (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, pp. 6 en 7). Geconfronteerd met deze ommissie vergoelijkt u dit door te stellen dat uw oom ook afgewezen was en hij geen documenten meer mocht neerleggen (CGVS 2, p. 7). Het hoeft geen betoog dat dit geen afdoende verklaring biedt aangezien uw oom tijdens zijn vorige meervoudige asielaanvraag wel documenten heeft kunnen / mogen neerleggen. Wat er ook van zij, hij had op zijn minst, ook al had hij geen stukken in handen, dit element mondeling kunnen toelichten net zoals hij dat ook heeft kunnen doen met andere nieuwe elementen. Er dient te worden geconcludeerd dat deze lacune tijdens de vierde asielaanvraag van uw oom andermaal de ongeloofwaardigheid van de dood van uw zus onderstreept.

Voorts is het feit dat uw moeder, broer K.(...) en zus F.(...) nog steeds in het dorp wonen en werken (CGVS 2, pp. 5, 8 en 9) dit terwijl jullie sinds 2011 door de Moslimbroeders zouden zijn gevisieerd een gegeven dat andermaal het ongeloofwaardig karakter ervan onderstreept. Geconfronteerd met deze laconieke houding van uw achtergebleven familie beweert u dat veel mensen op uw moeder en uw broer letten en dat uw mama niet vaak in het dorp is doch even later verklaart u dat ze 2 à 3 keer in het klooster verblijft en de rest van de week in het dorp verblijft (CGVS 2, p. 8). Dit gegeven is geenszins de houding die kan worden verwacht van een persoon die een vrees voor vervolging koestert.

Verder zijn de door u aangehaalde feiten, namelijk dat uw familie momenteel geen huis heeft (CGVS 2, p. 5) en er veel incidenten zijn tegen christenen, niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. U haalt dit ook aan als vrees bij terugkeer, namelijk dat u als christen niet terug kan omdat het niet veilig is in Egypte (CGVS 2, p. 9). U verwijst hierbij naar het feit dat er brand werd gesticht in jullie huis alsook naar incidenten tegen christenen in uw regio als in gans Egypte (Verklaring Meervoudige Aanvraag dd. 04/07/2016 punt 18 en punt 20 ; CGVS 1, pp. 6 en 7). Met betrekking tot de brand kan u geen bewijskrachtige documenten neerleggen. Wat betreft de andere incidenten dient te worden verwezen naar onderstaande paragraaf die betrekking heeft op de situatie van de kopten in Egypte.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar

aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is,, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Aangaande de documenten neergelegd ter staving van uw IQ dient het volgende te worden genoteerd. In mei 2013 werd een hertesting met de SON-R uitgevoerd waarop u een SON-IQ van 68 behaalde (in juni 2012 betref dit 57). Sinds september 2013 wordt u opgevolgd door het begeleidingscentrum St Elisabeth. De gedragsondersteunende medicatie, die door de kinderpsychiater in het asielcentrum Valkenhof was voorgeschreven, wordt gecontinueerd. Niettegenstaande uw advocaat gevraagd had om een nieuwe test uit te voeren, is er sinds 2013 geen nieuwe test gebeurd. De maatschappelijk werker van VCLB Noord-Limburg heeft besloten dat opnieuw testen niet zinvol lijkt en het belangrijker is om de positieve evolutie te illustreren aan de hand van uw schoolvorderingen, uw houding en de prognose van de leerkrachten (zie de verschillende leerlinginformatie over het functioneren in de les dd. 20/10/2015). Uit de brief van de kinder- en jeugdpsychiater van het B.C. Sint-Elisabeth dd. 29 januari 2016 blijkt dat u 'de medicamenteuze ondersteuning' continueert. U wordt omschreven als een jongen die zichzelf goed kan gedragen en zijn emoties onder controle heeft. U bent gemotiveerd voor uw schoolse ontwikkeling. U heeft het echter emotioneel moeilijk met het verwerken van de verlieservaringen (overlijden vader en zus) maar ook met de dreigende uitwijzing op de 18de verjaardag. De dokter verwijst verder dat u structuur nodig heeft in een beveiligde omgeving dewelke niet kan worden aangeboden in het thuisland en mogelijks ook de medicatie niet beschikbaar is. De beoordeling van deze elementen behoort echter niet tot de bevoegdheid van het CGVS en u dient zich hiervoor te wenden tot de geijkte procedure.

Wat betreft de uitslag van de IQ test (IQ van 68) dient te worden opgemerkt dat die niet van die aard is om een verschoning te bieden voor vastgestelde ongeloofwaardigheid. Zo zijn alle gehoren goed verlopen. U bleek telkens de vragen te begrijpen en op de vragen te antwoorden. Daarenboven is de ongeloofwaardigheid gebaseerd op vaststellingen die reeds tijdens de eerste asielprocedure zijn aangekaart. Het feit dat u nu zelf aangeeft dat uw oom wel degelijk in Egypte was, maakt dat de zogenaamde afwezigheid / onwaarheden van uw oom geen verklaring bieden. De tegenstrijdige verklaringen over aanwezigheid van uw oom in Egypte vallen evenmin te verklaren door de IQ-test. Het feit of uw oom al dan niet in Egypte was en u vertelde over de dood van uw vader is dermate essentieel en elementair dat u zich daar in principe niet kan over vergissen.

In de marge dient te opgemerkt dat er in het attest van het begeleidingscentrum Sint-Elisabeth dd. 24 februari 2016 verkeerdelijk staat dat u in uw thuisland niet naar school bent geweest, dit terwijl uzelf verklaarde wel degelijk tot net voor uw vertrek uit Egypte naar school te zijn gegaan.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van uw geboorteakte en uw doopakte, hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw geloof, gegevens die hier niet ter discussie staan. Deze vermogen echter niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging

is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen.

Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“Dat verzoeker vooreerst ten onrechte nog steeds wordt gekoppeld aan de asielaanvraag van diens oom en het ongeloofwaardige karakter hetgeen aan diens asielrelaas zou worden verleend;*

Dat het evenwel niet kan opgaan dat er zonder meer wordt geoordeeld en afgeleid dat indien de asielaanvraag van de oom van verzoeker als ongeloofwaardig werd afgewezen, de asielaanvraag van verzoeker, welke nochtans niet op volledig dezelfde motieven is gesteund, eveneens als ongeloofwaardig dient te worden bestempeld;

Dat verder niet mag worden vergeten dat verzoeker een zwak begaafd profiel heeft, waarvan reeds meermaals meld werd gemaakt en diverse attesten aan het dossier werden gevoegd;

Dat verzoeker inderdaad na testing in juni 2012 slechts een IQ van 57 bleek te hebben en een jaar later, in mei 2013, van 68, hetgeen beiden ver onder het gemiddelde dient te worden gekwalificeerd;

Dat verzoeker daarnaast kampt met psychologische problemen, hetgeen niet verwonderlijk is, gelet op datgenen wat verzoeker reeds op zeer jonge leeftijd heeft dienen door te maken, waarvoor nog steeds behandeling wordt gevolgd bij een kinderpsychiater en medicatie wordt voorgeschreven;

Dat de Commissaris Generaal bij schrijven uitgaande van de toenmalige raadsman van verzoeker dan ook bij schrijven dd. 5 april 2016 werd gewezen op enkele principes welke dienen te worden gevolgd bij een asielverzoeker welke mentale problemen ondervindt;

Dat de Commissaris Generaal evenwel volledig aan deze principes is voorbijgegaan en geen enkele rekening heeft gehouden, noch vermelding maakt in de bestreden beslissing van de mentale problematiek en het zwak begaafd profiel, hetgeen nochtans onmiskenbaar dient te worden weerhouden;

Dat de specifieke kwetsbaarheid van de asielzoeker inderdaad in acht dien te worden bij de beoordeling van een asielaanvraag (EHRM MMS C. België en Griekenland – n°30696/09 dd. 21 januari 2011 – RVV dd. 11 november 2011 n° 79824);

Bovendien kan er moeilijk gevolg worden gegeven en vergelijkingen worden gemaakt tussen de interviews in de eerste en tweede asielaanvraag, nu verzoeker slechts 13 jaar oud was bij diens eerste interview, hetgeen hij dan ook nog eens volledig onder het juk van diens oom aflegde;

Dat het verder algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken;

Dat verzoeker zich dan ook ter bescherming van diens leven, op aanraden van zijn familie, genoodzaakt zag het land te ontvluchten;

Dat verzoeker dan ook zeer formeel is dat de feiten zich hebben voorgedaan, zoals door hem werd verklaard;

Dat de verklaringen van verzoeker daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat verzoeker immers overlijdensaktes kon voorleggen van diens vader en zus, evenals medisch attest, waarin de doodsoorzaak van de vader van verzoeker wordt uiteengezet;

Dat deze aktes e attest an sich door de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet worden betwist en de echtheid ervan niet wordt ontkend, doch de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat er geen waarde aan deze documenten kan worden verleend, nu er geen stukken die het onderzoek naar de dood van de vader van verzoeker aantonen, worden voorgelegd?!

Dat het nochtans algemeen geweten is dat het bekomen van stukken van politiediensten, welke hoofdzakelijk bemand worden door moslims, geen sinecure is, terwijl overlijdensaktes en een medisch attest, respectievelijk worden opgevraagd bij de gemeente en het ziekenhuis, hetgeen vanzelfsprekend veel evidentier is;

Dat de zussen van verzoeker beiden dezelfde roepnaam kennen is evenmin bevreemdend, en net zo dient te worden beschouwd als dat wij zus, gewoon met zus aanspreken, in plaats van met de werkelijke naam;

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en worden ondersteund door de door verzoeker voorgelegde stukken;

Dat de Commissaris Generaal bovendien bevestigt dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is !!!, inzoverre dat de praktijk dan ook aanleunt bij het asielrelaas van verzoeker;

Dat het geloof van verzoeker bovendien niet ter discussie staat;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)”

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele motivering geeft waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend. Verzoeker benadrukt dat uit de Memorie van Toelichting bij de “Wet” blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en hij derhalve bij terugkeer naar Egypte een vogel voor de kat is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij een Koptische christen is, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen. Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen evenmin wordt ontkend. Uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, integendeel bevestigen de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Bovendien is ook de algemene veiligheidssituatie alarmerend, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Hij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Hij herhaalt dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een schrijven van advocaat K. Verstrepen dd. 5 april 2016 gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich nog steeds baseert op zijn asielmotieven zoals weergegeven tijdens zijn eerste asielprocedure, namelijk een vrees om gedood te zullen worden door de Moslimbroeders in het dorp die zijn vader in der tijd gedood

hebben, hij een eerste maal asiel had aangevraagd samen met zijn oom H., in wiens hoofde op 25 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan de door hem beweerde omstandigheden waarin verzoekers vader zou zijn omgekomen en wiens opeenvolgende asielaanvragen tevens werden geweigerd omwille van het ongeloofwaardig karakter, in het begeleidend schrijven van zijn advocaat dat is neergelegd ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag wordt gesteld dat zijn oom op het moment van de problemen in Egypte reeds in België was en hij besloten had om zijn karretje aan verzoekers asielaanvraag te koppelen doch dit haaks staat op verzoekers verklaringen dat zijn oom wel degelijk in Egypte was op het moment dat zijn vader werd gedood en dat hij denkt dat ook zijn oom omwille van dezelfde problemen als die van hemzelf Egypte diende te verlaten, zodat opnieuw kan verwezen worden naar de eerder genomen beslissing tijdens de eerste asielaanvraag, namelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin zijn vader gedood is, (ii) er slechts op het einde van de tweede asielprocedure de overlijdensakte van zijn vader wordt neergelegd en hij tot op heden geen stukken kan neerleggen die het onderzoek naar de dood van zijn vader aantonen, het origineel medisch attest met daarin de vermelding van de doodsoorzaak van zijn vader enkel bewijswaarde heeft wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is en een fax van een attest van de kerk die de door hem weergegeven feiten van de dood van zijn vader zou bevestigen geen meerwaarde heeft aangezien het louter ter zijnen behoeve is opgesteld en geen objectieve bewijswaarde heeft, (iii) de foto van het litteken op zijn knie geen enkele bewijswaarde heeft voor de problemen die hij in Egypte zou hebben gekend met de Moslimbroeders daar hieruit niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden hij dit litteken heeft opgelopen en het attest van de instellingsarts van het Sint-Elisabeth begeleidingscentrum enkel een beschrijving geeft van het litteken an sich, (iv) wat betreft de overlijdensakte van zijn zus F. dient te worden vastgesteld dat niet zijn zus F. maar wel zijn zus S. vermeld staat in de door hem neergelegde documenten, gegeven waarvoor verzoeker geen plausibele verklaring geeft zoals wordt toegelicht, gezien het overlijden van zijn zus het vervolg is van zijn vaders problemen met de Moslimbroeders waaraan geen geloof wordt gehecht dient te worden geconcludeerd dat ook hieraan geen verder geloof kan worden gehecht, de overlijdensakte en de aangifte van verdwijning van 'S.' enkel bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen duidelijk niet het geval is en zijn oom H. dit element niet heeft aangehaald tijdens zijn vierde asielaanvraag terwijl verzoeker beweert dat deze oom op de hoogte is van de dood van zijn zus alsook van de omstandigheden waarin zij om het leven kwam, (v) het feit dat zijn moeder, broer K. en zus F. nog steeds in het dorp wonen en werken en dit terwijl zij sinds 2011 door de Moslimbroeders zouden zijn gevisieerd andermaal het ongeloofwaardig karakter hiervan onderstreept, (vi) dat zijn familie momenteel geen huis heeft en er veel incidenten zijn tegen christenen niet van die aard is om bovenstaande appreciatie te wijzigen en hij bovendien geen bewijskrachtige documenten kan neerleggen met betrekking tot de brandstichting in zijn huis, (vii) hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (viii) in de brief van de kinder- en jeugdpsychiater van het B.C. Sint-Elisabeth onder meer wordt gesteld dat verzoeker gedrag ondersteunende medicatie neemt, dat hij het emotioneel moeilijk heeft met het verwerken van verlieservaringen (overlijden vader en zus) en met de dreigende uitwijzing op zijn 18de verjaardag en dat hij structuur nodig heeft in een beveiligde omgeving dewelke niet kan worden aangeboden in het thuisland, waar mogelijks ook de medicatie niet beschikbaar is, doch de beoordeling van deze elementen niet behoort tot de bevoegdheid van het CGVS en verzoeker zich hiervoor dient te wenden tot de geijkte procedure, (ix) de uitslag van de IQ test (IQ van 68) niet van die aard is om een verschoning te bieden voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid, zoals wordt toegelicht, (x) zijn geboorteakte en doopakte enkel betrekking hebben op zijn identiteit en geloof, gegevens die niet ter discussie staan en (xi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing

op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2017 (CG nr. 1126745Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit

geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag nog steeds steunt op de moord op zijn vader door Moslimbroeders van zijn dorp en zijn vrees door deze zelfde personen gedood te zullen worden. Verzoeker had een eerste maal asiel aangevraagd samen met zijn oom H., in wiens hoofde op 25 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat geen geloof werd gehecht aan de door hem beweerde omstandigheden waarin verzoekers vader zou zijn omgekomen. Gelet op verzoekers jonge leeftijd op dat ogenblik werd ten aanzien van hem een volgbeslissing genomen.

In het begeleidend schrijven van verzoekers vorige advocaat dat werd neergelegd ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag wordt uiteengezet dat verzoekers asielrelaas werd gekaapt door zijn oom en diens schoonbroer. Volgens verzoeker waren deze familieleden echter niet betrokken bij de problemen van zijn gezin in Egypte en bevond zijn oom zich reeds in België toen de problemen in Egypte zich voordeden. Verzoeker vluchtte alleen weg uit Egypte en ontmoette zijn oom pas in België. Verzoeker had van zijn oom de instructie gekregen om zijn verhaal zo aan te passen dat ook de oom erin betrokken werd. Zo moest hij van zijn oom liegen over het feit dat zij samen vanuit Egypte naar België waren gereisd. Verzoeker, zwakbegaafd en op dat moment slechts 13 jaar, heeft naar zijn oom geluisterd. Pas geruime tijd later is verzoeker er achter gekomen dat zijn asielprocedure verkeerd is gelopen door de bemoeienissen van zijn oom en diens schoonbroer.

Deze versie van de feiten komt ook naar voor doorheen verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoren in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Zo leest de Raad in de gehoorverslagen *“Ik wil ook eerlijk zijn, want toen ik naar België kwam was ik bij mijn oom en zijn schoonbroer. Zij hadden mij een verhaal aangeleerd wat ik hier moest vertellen, daarom zijn er bepaalde fouten gebeurd, omdat ik dat verhaal van buiten had geleerd. Het feit dat het verhaal verzonnen was, werden er door hen ook fouten gemaakt.”* (administratief dossier, stuk 23, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15), *“(…) maar toen je het hoorde was je bij oom? ja in Antwerpen, maar hij verzint verhaaltjes wat bedoel je met verhaaltjes? zoals bv dat hij met mij is meegereisd naar België maar dat is niet waar ik ben alleen gereisd en de andere dingen weet ik niet meer wat hij vroeger zei”* (...) – *en kan je eens zeggen in welk stuk je dan beïnvloedt bent door oom want ik heb uw eerste asielaanvraag niet gedaan? ik heb toen niet mogen zeggen wat ik wilde zeggen – Maar in welk stuk werd u door oom beïnvloedt? bv dat we samen zijn gekomen naar België dat is niet juist dat is het niets anders – Jij was hier al of hij? hij was hier al voor mij”* (administratief dossier, stuk 10, p. 5 en p. 10-11) en *“ik ga even terug naar jouw eerste asielaanvraag daar heb je bepaalde zaken verteld ja ik weet wat je bedoelt ik had sommige zaken gezegd zoals nu en vorige keer moest ik bepaalde zaken zeggen door mijn oom je bedoelt toch van 2011 welke zaken moest je zeggen van je oom die niet kloppen? zoals dat we samen van Egypte naar hier zijn gekomen maar dat klopt niet en de rest herinner ik me niet meer en dat is ook niet belangrijk want het is toch allemaal zever van mijn oom die niet waar is. zo had je gezegd dat je was opgepakt met je oom ja inderdaad maar dat klopt niet ik moest dat zeggen van mijn oom, ik heb nu de waarheid gezegd tijdens 1ste AA beweerde u bij het CGVS dat u nog twee dagen na het incident in het dorp bent gebleven en dan pas naar Alexandrië zie CGVS p. 7 nee dat heb ik ook moeten zeggen van mijn oom ik ben zelfde dag vertrokken naar Alexandrië tijdens 1ste AA beweerde je eerst bij DVZ dat je toen in de kerk was toen je vader in gevecht was terechtgekomen terwijl je op CGVS verklaarde dat je buiten het dorp was CGVS 1ste Aan p. 6 ik wilde de waarheid zeggen maar mijn oom zei steeds wat ik moest zeggen en ik had geen keuze. (...) waarom heeft uw oom gevraagd iets te zeggen dat niet waar is? er werd hem gezegd dat hij verblijfsvergunning zou krijgen omwille van het feit dat ik minderjarig ben”* (administratief dossier, stuk 4, p. 7-8).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan het voorgaande omdat verzoeker tijdens zijn gehoor op 20 juni 2017 verklaarde dat zijn oom H. zich wel degelijk in Egypte bevond toen zijn vader werd gedood, dat het deze oom was die naar zijn werk in het dorp was gekomen om hem te zeggen dat zijn vader werd gedood en dat hij onmiddellijk naar Alexandrië moest gaan, en dat hij vermoedt dat ook zijn oom omwille van dezelfde problemen Egypte heeft verlaten (administratief dossier, stuk 4, p. 3-5, p. 8 en p. 10). De Raad dient in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad vast te stellen dat verzoeker tijdens het tweede gehoor zijn verklaringen opnieuw wijzigt en hij zijn oom H. terug bij zijn asielaanvraag betreft, waarbij echter niet kan worden uitgesloten dat verzoeker opnieuw onder druk werd/wordt gezet om verklaringen af te leggen die niet met de werkelijkheid overeenstemmen.

De Raad hecht in dit verband veel waarde aan de verklaringen van verzoekers voogd, de heer F.G., die verzoeker gedurende verschillende jaren van nabij heeft gevolgd, die geen persoonlijk belang heeft bij verzoekers asielaanvraag en die zijn situatie schetst als volgt: *"In de eerste plaats kan ik daarbij meedelen dat hij aanvankelijk bij zijn oom en diens vriend inwoonde. (...) Omwille van verwaarlozing en een onhygiënische omgeving werd hij overgeplaatst naar een opvangcentrum van het Rode Kruis. (...) Hij werd na zijn verhuis naar het centrum in Overpelt niet meer door zijn oom naar hem gevraagd. Het gebeurde vooral op zijn vraag dat hij bij zijn oom langs mocht gaan. Hij genoot van het vooruitzicht om naar zijn oom en andere landgenoten te gaan. Zijn contact met zijn oom waren eerder ontnuchterend omdat zij oom weinig oog had voor hem. (...) Na de contacten was M.(...) ook vol verwachtingen. Mogelijk dat hem zeer veel als mogelijk zou gebruikt worden in hun procedure. Ook kwam hij geregeld naar mij om dan aan te geven wat zijn oom hem instrueerde om te doen. Ze wilden hem altijd meetrekken om hun asielaanvraag in te dienen. (...) Bij elk bezoek bij de oom werd M.(...) instructies gegeven om een nieuwe ideeën te lanceren. Hierdoor werd M.(...) ook ongeduldig en wakkerden zijn vrees om terug naar huis te moeten keren aan. Ook kreeg hij daardoor het gevoel dat er niets voor hem werd gedaan. Elk bezoek bij zijn oom werd gevolgd door een periode van stress. (...) Er werd hem ook gevraagd om bijkomende gegevens aan te vragen van zijn moeder. Het was zeer moeilijk om een tolk te vragen als er geen garantie was op enig contact met de moeder. Er is dan ook een vrijwilliger (...) die de ernst van zijn situatie in België heeft kunnen schetsen. Daaruit blijkt dat de woning en landerijen van de familie waren afgenomen door de moslimbroeders. Er kunnen geen enkele documenten worden verkregen omdat er anders argwaan zou ontstaan en mogelijk ook zelf vrees voor hun leven. Zijn moeder is alles kwijt geraakt en woont nu bij haar moeder in een huis dat onvoldoende ruim is om iedereen op te vangen. Er werden de laatste maanden nieuwe stukken overhandigd via de instelling waar hij verbleef. Deze werden vertaald en uit die gegevens bleek dat zijn zus ook overleden was. Zij zou door steekwonden zijn overleden. Dit maakte de situatie van M.(...) er niet beter op en had daardoor ook de vrees dat hij zou kunnen omgebracht worden indien hij terug zou gaan. M.(...) wist op het moment van het overhandigen van de documenten niets over de omstandigheden van het overlijden van zijn zus. Hij wist enkel dat ze overleden was. De voogd in M.(...) ingelicht over de inhoud van de documenten. Hij werd na het gesprek verder opgevolgd door de begeleiders. Zij kunnen meer informatie geven over de reactie van M.(...) na deze bespreking. Er werd in laatste instantie contact opgenomen met het Rode Kruis (...) om zijn asielaanvraag terug te bespreken. (...) De verklaringen van de oom en diens vriend werden besproken met M.(...). Uit dit gesprek bleek dat de oom en zijn vriend M.(...) hebben gebruikt voor hun eigen voordeel. Het verhaal dat zij hadden verteld klopte niet met hetgeen hij van zijn moeder had gehoord. Op dat moment bleek ook dat zijn oom en zijn vriend in België verbleven op het moment van het overlijden van zijn vader. Zij hebben het overlijden van zijn vader gebruikt voor hun eigen verhaal. Hij werd opgedragen om hetzelfde te verklaren zodat hun verhaal geloofwaardiger zou overkomen. Hij durfde niet te weigeren omdat het familie was. Er kwamen nog meer leugens tijdens dat gesprek naar boven. Dit terwijl er geen enkele aandacht werd gegeven aan het verhaal van M.(...) zelf bij het interview van het CGVS. Hij kwam zelfs nauwelijks aan het woord en werd afgerekend op het feit dat zijn oom en diens vriend een eigen (tegenstrijdig) verhaal hadden opgehangen. Het was voor M.(...) een openbaring om te horen wat zijn oom en diens vriend hadden verklaard. Hij weet dat de verhalen van zijn moeder kloppen en zeker niet overeen kwamen met de verhalen van zijn oom en zijn vriend. Hij werd verboden om toe te geven dat bepaalde zaken werden ingefluisterd door de oom en diens vriend. Dit moet al die maanden als een zware last op de schouders van M.(...) gelegen hebben. M.(...) is mentaal beperkt om te weten hoe ver de consequenties reiken indien hij de instructies zou volgen. Hij werd in die lange periode verscheurd door loyaliteitsconflicten. Hij was na zijn contacten met de oom en zijn vriend neerslachtiger en zeer onrustig. Dit werd enkel ingegeven door de doemverhalen van de oom en zijn vriend. Zij wilden/willen hen nog steeds gebruiken in hun eigen procedure. Dit werd door de voogd steeds geweigerd. Het is door het gehele verhaal uit te leggen aan M.(...) en ook door het benoemen van de gevolgen hiervan dat het voor hem duidelijk werd dat ze van meet af aan hem gebruikt hadden. (...) Dit besef lag M.(...) zeer zwaar. Op dat ogenblik werd het*

allemaal duidelijk voor M.(...). Hij was de dagen nadien zeer neerslachtig en prikkelbaar. Hij zag dat er een situatie moest recht getrokken worden en wilde daarom ook een nieuwe asielaanvraag indienen. (...)"

Gelet op het uitvoerige en gedetailleerde relaas van verzoekers voogd en mede in acht genomen verzoekers kwetsbaar profiel, in het bijzonder de zeer jonge leeftijd waarop hij Egypte heeft verlaten, zijn afhankelijkheid van zijn oom in België, zijn beperkte verstandelijke vermogens (een intelligentiequotiënt van 68) en de psychologische problemen waarmee hij te kampen heeft en waarvoor hij nog steeds in behandeling is, is de Raad van oordeel dat *in casu* een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is en dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS